

Érlelődve

Ó, felszárnyalni még! az
 izmok biztos mozgását
 érezni, a szembefutó
 szél áramain lebegni,
 körözve lenti-fenti messzeségek
 közt, angyalok. édeni
 honvággyával telten; élni
 ifju s öreg szivekben,
 akárha emlékképpen,
 hálásan a megmaradni
 engedő isteneknek;
 nem törekedni haszonra,
 tán példa csak, hogy lehet
 mocsárban is derekas
 fává növekedni
 termékenyen; nem a pusztulást
 tenni tárgyul a versnek,

s a rettenetek mélyén is
 hívni az ünnepet: így
 volna csak az igazi! — de hát
 elforgott az idő, nem én
 szárnyaltam benne, ő emelt,
 dermedt vagy siklott el velem
 s bennem, ki bár izom, csont,
 bőr, zsiger vagyok csak, lelkem ép
 s nem aluszékony, elnövöm
 sebeim, s tudom, hogy
 képeimmel, mondataimmal,
 maszkjaimmal jelezni is
 alig bírom, ami elzeng: a zenét,
 pillanatot, ami áramolni
 tud csak, a mostant, amely
 egyszerre múlt s jövő a folyton
 alakját váltó gomolygásban.

Pillanatkép

Háztetőn a szélkakasok
 sikoltván forognak,
 sűrű, ködben fulladoz a
 homokszinbe holt nap.

Leitta magát a vihar,
 szédülten téblábol:
 sárkányfiak búznak ki fel-
 tört sárkánytojásból.

Szárnyas vihar viszi őket
 a Föld hátán széjjel,
 ronccsal tömik bögyüket és
 vérrel, jó friss vérrel.

Emlék

Ahogy az álom
fél-ocsudásba vált
látom az ősz császár-királyt,
plakáton
imádkozik: „Népeimért”.
Valaha megsirattam;
mit tudhattam
hogyan ontotta a vért,
tán maga se tudta miért.
Ez a mintatisztviselő,
mindent átvészelő
agg
Uristen, micsoda álmokat
vacoghatott
út annyi sok
elkopáruló éj alatt!
Vagy megnyugtathatta
a szokás hatalma?

Szembe

Mindig a széllal szembe,
vad bár, éles vagy enyhe,
csipi, legyezi arcom:
eléletartom.

Mindig szembe, akárcsak
a megpihenő sirályhad,
a hit, mely úgy győz, hogy fittyet
hány a halálnak.

Szembe a vad kutyával,
az elhanyagolt nappal,
szembe a puska csőrét
rámszegző rajjal.